

Rigsdagen. Derved vilde vi vist være ganske rolige (Latter). Det er altsaa Regjeri-
ngens Antydning af Gjennemførelsen, der giver
grundet Anledning til Betyrning, og de nævnte
i Dagsordenen brugte Ord indeholde en Til-
kjendegivelse af, at Thinget nærer Betyrning
over denne Antydning, eller indeholder med
andre Ord, om end udtrykt paa en svag og
mild Maade, at man ikke har den Tillid til
Ministeriet, som man kunde ønske at have.
Saaledes har jeg opfattet Dagsordenen, og
saaledes troer jeg, at den maa opfattes, skjøndt
der i den ærede Forslagsstillers Begrundelse
var, som nys anført, noget Springende, No-
get, der ikke var mig klart, medens dog Ord-
ene i Dagsordenen i sig selv ere tilstrækkeligt
klare og tilstrækkeligt foranledigede, navnlig
naar vi betragte Udbyttet af den med Mini-
steriet stedfundne Forhandling. Vel nægter jeg
nemlig ikke, at jeg anseer det for en Fordeel,
at Ministeriet udtrykkeligt har erklæret, at de
paatænkte Foranstaltninger skulle gennemføres
efter Grundlovens § 100, og at Ministeriet
aldeles bestemt har fralagt sig den unionelle
slesvig-holsteenske Politikk, som laa i den konge-
lige Kundgjørelse af 28de Januar 1848; men
paa den anden Side kan det ikke dølgjes, at
der dog endnu staaer overordentligt Meget til-
bage, som giver god Anledning for os til at
udtale os paa den i Dagsordenen foreslaaede
Maade. Det staaer nemlig fast, at Mini-
steriet ikke har gjort Gjenoprettelsen eller Vedlig-
eholdelsen af det slesvig-holsteenske Ridderkabs
Nerus afhængig af, at dette udtrykkeligt er-
kjendte, at det ikke havde nogen politisk Cha-
racter, og at Ministeriet ikke har villet med-
dele, om det vilde gjøre Bedblivelsen af det
slesvig-holsteenske Ridderkab afhængig af en
slig Erkjendelse fra Ridderkabets Side. Det
staaer fremdeles fast, at, skjøndt man har øns-
ket en Udtalelse af Ministeriet, om det ikke
agtede at tillægge det københavnske Universitet
ganske de samme Rettigheder som det kielste,
som Opdragelsesanstalt for tilkommende Em-
bedsmænd, saa har Ministeriet ikke heller i
denne Henseende meddeelt os Nogetsomhelst.
Endvidere staaer det fast, at, skjøndt man har
ønsket Oplysning af Ministeriet, om det ikke,
til Gjengjæld for de Ting, som der bevarer

fælles for Slesvig og for Holsteen, ogsaa vilde
sage dannet en Forbindelse mellem Slesvig og
Danmark, der kunde danne en Modvægt mod
hvis Indrømmelse, saa har Ministeriet dog i saa
Henseende forholdt sig taus og ikke svaret herpaa.
Ligeledes staaer det fast, at Ministeriet har
tilsagt Hertugdømmerne en stændersk Re-
præsentation med besluttende Myndighed, alt-
saa en Repræsentation, der, netop fordi den
er stændersk, efter al Sandsynlighed vil
medføre, at de samme Kræfter, der gjorde Op-
røret, vilde faae Stemmeleerthed deri, og Re-
gjeriingen har gjort dette uden derfor at sætte
nogen Betingelse fra sin Side — Ministeriet
har endvidere i den kongelige Kundgjørelse ud-
talt sig om Holsteens Forhold til Tydssland
paa en ganske eiendommelig Maade, som gjør,
at det synes, som om Ministeriet tiltræder den
politiske Anskuelse, i Følge hvilken dette For-
hold til det tydske Forbund ikke paahviler Hol-
steen som et særegent Forbundsland, men Kon-
gen af Danmark og det hele Monarchie paa
Holsteens Vegne, og Ministeriet har ikke fundet
sig foranlediget til at fralægge sig det, som
i denne Henseende antydes saa stærkt og klart
i den kongelige Kundgjørelse. For Ministeriet
har man udtalt Frygt og Betænelighed over,
at Alt, hvad der angaaer Bestemmelserne om
Slesvigs og Holsteens Selvstændighed, i Kund-
gjørelsen er udviklet i en forholdsvis stor De-
tail, medens man om Fællesforfatningen har
indskrænket sig til nogle faa Ord. Man har
frygtet heri at see en Antydning af, at Mini-
steriet vilde gaae den for hele Monarchiet fo-
dærvælige Vej, at udvikle Hertugdømmernes
Selvstændighed, inden Fællesforfatningen var
bragt tilveie, men Ministeriet har ikke fundet
sig foranlediget til at dæmpe den Betyrning,
som den kongelige Kundgjørelse i saa Hense-
ende giver Anledning til. Man har endvidere
for Ministeriet ytret Betyrning for, at man
vilde fremlægge denne Plan for Fællesforfat-
ningen paa en saadan Maade, at der blev et
Mellemrum mellem Hertugdømmernes Over-
veie og den endelige Bedtagelse, hvilket Mel-
lemrum netop vilde give Udlandet en beqvem
Leilighed til at blande sig ind i vore indre
Forhold; men Ministeriet har heller ikke i denne
Henseende fundet sig foranlediget til at give